27/05/2021

Ποιήματα της Γερόντισσας Γαλακτίας της Κρήτης

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Τα δημοσιευθέντα ποιήματα αντέγραψαν προσκυνητές της Ιεράς Μητροπόλεως Μόρφου από χειρόγραφα της Γερόντισσας με άδεια του π. Αντωνίου Φραγκάκη. Ήταν μία από τις πολλές αλησμόνητες επισκέψεις τους στη μεγάλη Γερόντισσα Γαλακτία.

Ποίημα τῆς Γερόντισσας Γαλακτίας (2012)

Θεέ μου, Πατέρα καί Δημιουργέ, Κυβερνήτη καί Πανσθενουργέ,ὅλοι μιλοῦν γιά Σένα, ὅλοι σέ ψάχνουν.

Ἄλλοι σέ φαντάστηκαν ἀπό τήν κεφαλή τους καί δημιούργησαν τή μορφή Σουὅπως ἐβόλευε τήν ζωή τους.

Εἶναι τά εἴδωλα τά σιχαμερά, δαιμόνων φαντάσματα καί μιαρά,πού θανατώνουν τήν ψυχή τους.

Κι ἀπ’ αὐτούς πού βαπτίσθηκαν χριστιανοί καί μπήκανε μέσα στό σπίτι Σου καί στήν καρδιά Σου, ποτέ δέν σέ γνώρισαν πραγματικά, γιατί ἀγνόησαν τά λόγια Σου καί τό Πανάγιο θέλημά Σου.

Ἄλλοι σέ φαντάστηκαν σάν γέρο πωγωνάτο καί λευκό σέ θρόνο νά κάθεσαι ὑψηλό, πάνω στά νέφη, ἄλλοι περιστεράκι θεώρησαν τό Πνεῦμα Σου νά φτερουγίζει στά κεφαλάκια τους καί μέ χαρά νά τούς γνέφει.

Μόνο τό Γιό Σου δέν φαντάσθηκαν, γιατί μᾶς ἔχει φανερωθεῖ, ἄν καί πολλοί Τοῦ κρυφτήκαμε καί δέν Τόν ἀφήσαμε, λυτρωτικά νά μᾶς καθοδηγεῖ.

Μόνο πού Ἐσύ εἶσαι Φῶς! Φῶς ἄπλετον καί ἐκθαμβωτικόν! Ἀσκίαστον καί νοερόν! Ἄναρχον καί ὁμιλητικόν. Ἀπερινόητον καί ὑπαρκτόν! Τρίφωτον καί μοναδικόν (Μονάς ἡ Τριάς)! Ἐσωκαρδίως ἐκχεόμενον καί διαστάσεις μή γνωριζόμενον! Εἶσαι ὁ Πατέρας πού στοργικά ἀγκαλιάζει, πού πάντα ὑπομονεύεται κι ὅταν πρέπει διορθωτικά δοκιμάζει. Εἶσαι ἡ ἀκλόνητη σιγουριά σέ ὅσους ξέρουν τήν πρόνοιά Σου, τό γεμᾶτο ταμεῖο σέ ὅσους προσβλέπουνε στά ἀνεξάντλητα ἀγαθά Σου. Σέ λυπεῖ ἡ ἁμαρτία μας, γιατί μᾶς διώχνει μακριά Σου, σέ χαρήνει ἡ μετάνοια, γιατί μᾶς φέρνει καί πάλι κοντά Σου.

Τά λόγια τοῦ Γυιοῦ Σου φάρμακο, ὁ θάνατός Του Ζωή, ὁ Τάφος Του Ἀνάσταση καί χαρμονή. Ὁ Ἅδης τύψεις δικές μας, παρέα μέ τούς δαίμονες καί τούς ἐχθρούς σου, κάψιμο ἀφόρητο ἀπό τούς φωτεινούς ποταμούς Σου... Τό Πνεῦμα Σου Φῶς, μιλεῖ καί σκέφτεται καί ἀγαπᾶ, φωτίζει, καθαρίζει καί μεριμνᾶ. Ὑπέρτατο Ὄν ὅπως κι οἱ Τρεῖς Σας. Μέ κρότο κινεῖται στόν κόσμο αὐτό, κρότο ἀθόρυβο στά αὐτιά, δυνατότατο στήν καρδιά. Τήν ἁμαρτία σιχαίνεται, στήν μετάνοια ἀφήνεται. Αὐτό στόν Γυιό Σου μᾶς ὁδηγεῖ καί ὁ Γυιός Σου σ' Ἐσένα! Καί γινόμαστε ὅλοι ἕνα! Μέσα στήν Βασιλεία Σου τήν ὑπέρλαμπρη καί ποθητή. Πού μπαίνουμε χωρίς νά ξέρουμε τό πρόσωπό Σου (ἐνν. τό ἀμέθεκτο τῆς Θείας Οὐσίας) ἀλλά χαιρόμαστε παντοτινά τό γλυκύτατο δοξασμό Σου (ἐνν. τήν κατά Χάριν υἱοθεσία). Ἐκεῖ δέξου με τήν ἐλεεινή, πού δέν ἔκαμα τίποτα στή ζωή μου γιά νά Σ' εὐχαριστήσω ἀλλά καί δέν μπορῶ μακριά Σου νά ζήσω. Γιατί Σέ ἀγαπῶ... Ἀμήν! Ἀμήν! Ἀμήν!

***

Τό Κρινάκι
(21 Ἀπριλίου 1994)

Ἕνα κρινάκι ὁλόλευκο
φύτρωσε στήν αὐλή μου
πῶς θἄθελα νά τοῦ 'μοιαζε
ἡ ἁμαρτωλή ψυχή μου
τά πέταλά του ἄνοιξε
στόν οὐρανό κοιτάζει
κι Αὐτόν πού τό 'στειλε στήν γῆ
ὑμνεῖ καί Τόν δοξάζει.

Μέ τήν λευκή του φορεσιά
καί τήν ἀγνότητά του
γεμίζει τήν ψυχούλα μου
μέ τό λεπτό ἄρωμά του.
Σάν νά μοῦ λέει πώς κι ἐγώ
νά γίνω σάν ἐκεῖνο
καί ἡ ψυχή μου στόν Θεό
νά πάει ἄσπρο κρῖνο.